

Arrest

nr. 221 373 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2018 waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard overeenkomstig artikel 57/6/1, §2 en waarbij toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure op basis van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

In het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten daar zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.2.2. Vooreerst is verzoekster het niet eens met de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat er haar derhalve geen specifieke steunmaatregelen werden verleend. Zij licht toe dat zij immers tijdens het gehoor meermaals duidelijk heeft gemaakt dat zij kampt met psychologische problemen omwille van de gebeurtenissen in haar land van herkomst, wat zich ook uit in een erg verwarde en emotionele mentale toestand.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst “bijzondere procedure noden” van 7 mei 2018 (adm. doss., stuk 14) leest de Raad dat verzoekster op de vraag “Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?” duidelijk “neen” antwoordde. Ook blijkens de CGVS vragenlijst (adm. doss., stuk 16) heeft verzoekster nergens enige opmerking gemaakt met betrekking tot voormelde problematiek.

Niettegenstaande inderdaad uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster aangaf in de war te zijn en veel stress te hebben en haar advocaat op het einde van het onderhoud wees op de psychologische problematiek van verzoekster, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Ook uit de aanvraag voor consulatie met een psycholoog (verzoekschrift, stuk 3) en de e-mail van de behandelende psychotherapeute (verzoekschrift, stuk 4) blijkt niet dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. In deze e-mail wordt immers enkel te kennen gegeven dat verzoekster onder psychotherapeutische begeleiding is en wordt er weergegeven dat verzoekster in post-traumatische shock is omwille van de gebeurtenissen in haar land van herkomst. Hieruit blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van haar vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. In de mate verzoekster voorhoudt onder veel stress te staan, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De e-mail van verzoeksters psychotherapeute kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. De behandelende psychotherapeute heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster, waardoor deze mail geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

3.2.3. Verzoekster verklaart dat zij niet kan terugkeren naar Albanië omdat zij er gedood zou worden door haar vader die niet wilde dat zij met B. trouwde, maar haar wilde uithuwelijken aan een oude man. Verzoeksters verklaringen over deze gebeurtenissen zijn blijkens de bestreden beslissing echter tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo verzoekster opnieuw aanhaalt dat zij tijdens het gehoor onder grote stress stond en danig in de war was, verwijst de Raad naar hoger gedane overweging waar tot de conclusie gekomen is dat verzoekster er niet in geslaagd is aan te tonen dat haar vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan haar mentale toestand.

Waar verzoekster in het verzoekschrift opmerkt wel het een en het ander te weten over de ouders van B., namelijk dat zijn vader landbouwer was en op zijn eigen gronden cultiveerde, en dat zij ook weet dat B. zelf deeltijds als ober werkte en daarnaast ook soms ging vissen, stelt de Raad vast dat zij niet verder komt dan loutere verklaringen post-factum. Verzoekster heeft op het Commissariaat-generaal immers duidelijk verklaard niet te weten van de ouders van B. deden van werk noch wat B. zelf deed van werk (notities persoonlijk onderhoud 6 juni 2018, p. 23 en p. 14). De Raad acht het niet ernstig dat verzoekster na confrontatie met deze vastgestelde onwetendheden in de bestreden beslissing, plots in het verzoekschrift komt aandragen met voormelde uitleg. In het verzoekschrift wordt toegelicht dat dit een overduidelijk voorbeeld is van hoe slecht verzoekster haar psychologische toestand was op het moment van het gehoor, doch gelet op hogervermelde overwegingen omtrent haar mentale problemen, kan dit niet als verschoning of rechtvaardiging gezien worden voor de vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoekster op het moment van het gehoor.

Ook wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties omtrent het tijds kader waarin verzoekster alles plaatst, komt verzoekster niet verder dan gekunstelde verklaringen teneinde haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen zonder evenwel concrete elementen die de gedane bevindingen van de commissaris-generaal, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

De door verzoekster in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat haar vader nooit bij het huis kwam van de ouders van B. en zij deze gebeurtenis dan ook niet heeft meegemaakt, noch gezien,

reden waarom zij geen details kan geven met betrekking tot deze feiten, is onafdoende teneinde de aangaande vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Van verzoekster mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij meer over de gebeurtenis waarbij haar autoritaire vader haar wil komen wegsleuren uit het gezin dat haar opvangt, weet te vertellen. Dat verzoekster niet weet hoe haar vader uiteindelijk werd tegengehouden noch of haar vader hierbij de familie van B. heeft bedreigd, is niet geloofwaardig. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, had dit incident een directe invloed op haar leven en was zij perfect in staat om desnoods via B. hoogte te nemen van dit incident.

Ook verzoeksters onwetendheid omtrent de persoon met wie zij diende te huwen ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas daar dit wijst op een desinteresse in haar hoofdte die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Verzoekster geeft overigens in haar verzoekschrift zelf aan dat zij geen interesse wenste te vertonen in de oude man. Van een asielzoeker kan echter worden verwacht dat hij of zij pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij zelfs zijn naam niet weet, niet weet van welk dorp hij afkomstig is of welk werk hij uitvoerde, doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekster huidige verweer dat het voor haar voldoende was dat haar vader haar wilde uithuwelijken aan een man die hij ouder was dan haar vader om op de vlucht te slaan, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Bovendien dient in herinnering gebracht te worden dat vermits geen geloof wordt gehecht aan haar verboden relatie met B., er evenmin geloof kan gehecht worden aan de uithuwelijking om de eer van de familie te herstellen.

In de mate verzoekster voorhoudt door haar vader te zijn mishandeld sinds haar relatie met B. aan het licht kwam met als hoogtepunt haar weigering in te stemmen met de uithuwelijking, herhaalt de Raad dat haar verboden relatie met B. en de uithuwelijking als ongeloofwaardig worden beschouwd. Dat verzoekster geslagen werd door haar vader omwille hiervan, kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar informatie aangaande gedwongen huwelijken in Albanië, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Vermits geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster aangevoerde problemen, is een onderzoek naar de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze irrelevant. De verwijzing naar informatie omtrent de corruptiegraad in Albanië is derhalve niet dienstig.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen met een medisch attest waaruit haar precare psychologische situatie blijkt. Verzoekende partij wijst erop dat zij in haar land van herkomst verder geen netwerk meer heeft en een alleenstaande vrouw is. Zij vervolgt dat haar medische problematiek wel degelijk invloed heeft gehad tijdens het gehoor en zij heeft dit ook tijdens het gehoor duidelijk gemaakt. Voorts stelt verzoekende partij dat zij thans het medisch attest indient dat de commissaris-generaal heeft gevraagd. Verzoekende partij benadrukt dat zij zeer angstig is, aan stress lijdt en daardoor zeer veel vergeet, zelfs het feit dat zij Engels heeft gestudeerd. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer kwetsbaar is en dat zij nogmaals moet gehoord worden om de tegenstrijdigheden uit te klaren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en tot het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij evenwel daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen bijbrengt die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond.

4.3. Zo verzoekende partij volhardt dat haar medische problematiek wel degelijk een invloed heeft gehad tijdens haar gehoor en zij dit ook tijdens het gehoor duidelijk heeft gemaakt, herhaalt dat zij te lijden heeft onder stress en zeer angstig en kwetsbaar is en erop wijst dat zij hierdoor veel vergeet, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

"Vooreerst is verzoekster het niet eens met de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat er haar derhalve geen specifieke steunmaatregelen werden verleend. Zij licht toe dat zij immers tijdens het gehoor meermaals duidelijk heeft gemaakt dat zij kampt met psychologische problemen omwille van de gebeurtenissen in haar land van herkomst, wat zich ook uit in een erg verwarde en emotionele mentale toestand.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" van 7 mei 2018 (adm. doss., stuk 14) leest de Raad dat verzoekster op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde. Ook blijkens de CGVS vragenlijst (adm. doss., stuk 16) heeft verzoekster nergens enige opmerking gemaakt met betrekking tot voormelde problematiek.

Niettegenstaande inderdaad uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster aangaf in de war te zijn en veel stress te hebben en haar advocaat op het einde van het onderhoud wees op de psychologische problematiek van verzoekster, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Ook uit de aanvraag voor consulatie met een psycholoog (verzoekschrift, stuk 3) en de e-mail van de behandelende psychotherapeute (verzoekschrift, stuk 4) blijkt niet dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. In deze e-mail wordt immers enkel te kennen gegeven dat verzoekster onder psychotherapeutische begeleiding is en wordt er weergegeven dat verzoekster in

post-traumatische shock is omwille van de gebeurtenissen in haar land van herkomst. Hieruit blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van haar vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. In de mate verzoekster voorhoudt onder veel stress te staan, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De e-mail van verzoeksters psychotherapeute kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. De behandelende psychotherapeute heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster, waardoor deze mail geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld."

Het door verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota aangebrachte attest van haar familiaal psychotherapeute van 2 mei 2019 is geenszins van aard en verzoekende partij brengt voor het overige geen elementen bij die het voorgaande in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

In het beknopte verslag van 2 mei 2019 opgesteld door de psychotherapeute wordt, net als in het eerder bijgebrachte schrijven van diezelfde therapeute van 17 juli 2018, nergens gewag gemaakt van eventuele geheugenstoornissen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zij geheugenproblemen heeft en/of dat zij ingevolge haar psychische situatie, haar angsten en depressieve gevoelens niet in staat zou zijn om op een geloofwaardige, coherente en consistente wijze volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad herhaalt dat uit het verslag van verzoekende partij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal daarentegen blijkt dat de gehoren er op een normale wijze zijn verlopen en dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. In de beschikking wordt daaromtrent reeds gesteld dat *"Niettegenstaande inderdaad uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster aangaf in de war te zijn en veel stress te hebben en haar advocaat op het einde van het onderhoud wees op de psychologische problematiek van verzoekster, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Ook uit de aanvraag voor consulatie met een psycholoog (verzoekschrift, stuk 3) en de e-mail van de behandelende psychotherapeute (verzoekschrift, stuk 4) blijkt niet dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen."* Verzoekende partij toont dus niet aan dat haar mentale toestand de oorzaak is van haar vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen, en de Raad wijst er nogmaals op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, doch dit doet geen afbreuk aan de plicht om het relaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar argumentatie en overtuigt derhalve geenszins waarom zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming opnieuw zou moeten worden gehoord. Aan dit verzoek wordt aldus geen gehoor gegeven.

4.4. Betreffende verzoekende partij haar argumentatie tot slot dat zij in haar land van herkomst verder geen netwerk meer heeft en zij een alleenstaande vrouw is, benadrukt de Raad dat het door verzoekende partij uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Aan de door verzoekende partij ingeroepen problemen met en vrees jegens in het bijzonder haar vader wordt geen geloof gehecht en verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk of geloofwaardig dat zij problemen kent met en niet meer op steun van haar familie in Albanië zou kunnen rekenen. Daarenboven blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit haar land van herkomst o.a. terecht kon bij een vriendin bij wie zij tijdelijk kon verblijven.

Overigens blijkt uit niets en maakt verzoekende partij, 26 jaar oud en die blijkens haar verklaringen enkele jaren aan de universiteit heeft gestudeerd en ook nog 2 jaar Engels op een privéschool heeft

gevolgd, hoe dan ook niet aannemelijk waarom zij in Albanië niet als alleenstaande vrouw zou kunnen wonen en (haar) leven (verderzetten).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS